

Kyndelmisse

Salmevalg

Februar, kulde og korte dage, 0

Som året går, 720

Her vil ties, her vil bies, 557

Det første lys er Ordet, talt af Gud, 87

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Atter talte Jesus til dem og sagde: ”Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.”

Prædiken

For godt et år siden, lige inden jul i 2012, fandt en lokalhistoriker et nyt eventyr af H.C. Andersen. Det var naturligvis en sensation. Eventyret er muligvis det første, H.C. Andersen har skrevet. Det er nok skrevet, mens han stadig gik i skole, og det er ikke specielt genialt. Derfor har enkelte forskere også betvivlet dets ægthed. Men eventyret er altså nu blevet kendt. Det hedder

”Tællelyset”, og det, der kommer nærmest H.C. Andersen stil er, at ”Tællelyset” er et tingseventyr, hvor forskellige ting og sager for tanker og sprog, så de minder os om os selv.

Tællelyset er barn af et får og en smeltegryde. At et får og en smeltegryde har fået et barn sammen lyder jo umiddelbart lidt skørt – hvis man altså ikke ved, hvad et tællelys er. Et tællelys er et lys, der ligner et almindeligt stearinlys, men som er lavet af smeltet fårefedt. Men altså, tællelyset er barn af fåret og smeltegryden, og det er et tarveligt lille lys udenpå. Så tarveligt, kedeligt og brunt at se på, at de fine mennesker knap vil røre det – og da slet ikke tænde det. Og da det jo er meningen, at et lys skal tændes med en flammende ild, så det kan lyse, så føler det lille lys sig helt ubrugelig og uden mening i livet. Lyset bliver bare mere og mere tarveligt at se på jo længere tid, der går.

Men som sagt, et lys har en bestemmelse, et mål i livet, noget det er skabt til. Og det er naturligvis at lyse. Så da det stakkels tællelys en skønne dag møder et fyrstøj, sker

der noget forunderligt. Det brune, beskidte og tarvelige lys bliver tændt af fyrtøjet. Og så sker der noget forunderligt. Lyser skinner så klart og hvidt. Og det tarvelige, brune og beskidte luge rundt om lyset bliver dækket af de fine hvide dråbe, der løber ned langs lysets. Tællelyset forvandles på den måde til et smukt lys, der har en mening i tilværelsen og som skinner til glæde for andre.

Det er en lidt simpel fortælling, men der er alligevel nogle smukke billeder og temaer i, som vi kan blive inspireret af – og som kom til at fylde meget i H.C. Andersens forfatterskab. Nemlig det her med, at hvert enkelt menneske er skabt til godhed – med en bestemmelse. Vi er skabt, så vi er unikke, og så vi er gode til noget. Samtidig kan vi blive forblændet af verdens krav og idéer om, hvilke kompetencer, vi skal have, og hvordan vi hele tiden skal være i stand til at tilpasse os tidens forandringer. Vi kan blive overbevist om, at vi ikke duer til noget som helst, hvis vi ikke lever op til bestemte idealer. Vi kan miste selvværdet og selvtilliden, hvis vi føler os bare en lille smule anderledes end de andre – og det er jeg sådan set

overbevist om, at de fleste af os gør. Det er måske nogle menneskelige træk, der fylder særligt meget i de perioder, hvor vi skal forholde os til vores egen identitet, hvor vi er ved at finde ud af, hvem vi er. Tankerne hører ikke til en bestemt alder, men der er uden tvivl tidspunkter i livet, hvor fortvivlelsen over, at vi ikke kan begribe vores eget værd, eller over, at vi føler os fejlplaceret på jorden og måske forsøger at skjule vores uduelighed, hvor den fortvivlelse kommer til at fylde en stor del af vores tankevirksomhed – og så drømmer vi om, at vi var anderledes.

Disse tider er som vinteren. Som kolde og korte dage, hvor vi længes efter lyset og varmen.

Men hvordan opdager vi så, at vi er unikke? Hvordan finder vi vores bestemmelse? Hvad kan vi gøre for at erkende, hvem vi i sandhed er?

Jo, faktisk er det ikke os, der gør noget. I H.C. Andersens eventyr kommer der et fyrtøj, der kan tænde lyset flamme og som på den måde formår at vise det tarvelige tællelys, hvad meningen er med det liv: nemlig at lyse med en klar

hvid flamme til glæde og gavn for alle de mennesker, der ikke formåede at genkende denne egenskab i det lille lys, inden det blev tændt.

I Johannesevangeliet siger Jesus: Jeg er verdens lys. Den der følger mig skal aldrig vandre i mørket men have livets lys.

At følge Kristus vil sige at genkende vores bestemmelse i os selv: at vi er skabt til at elske. Det er Kristus, der tænder den kærlighed i os. For uden Guds åbenbaring af livets virkelige mening, forledes vi igen og igen til at tro, at livet handler om at overleve så længe som muligt, med alt hvad deraf følger af konkurrencer med kineserne og forsømmelse af familien. Men vi lever ikke af brød alene, som det hedder, for vi er åndelige væsner, og derfor betyder lyset noget for os, derfor betyder kærligheden noget for os, og derfor har vi brug for at blive anerkendt som mennesker, der betyder noget for andre.

Det er bedre at tænde et stearinlys end at bande over mørket.